Onagy Zoltán

Arany könyvjelző

Körlevél

„Tegnapelőtt este, amíg a belépésedre vártam, körlevelet küldtem szét a boltosaimnak, hogy „jelentést kérek!", mindenki nézze át, hogyan áll, kész-e a nyitásra, mert jelentenem kell. Arra gondoltam, basszák már meg, mert összesen egy válasz jött tegnap érdeklődő levelemre, hogy a könyvelés legyen rendben, ha takarítani kell, takarítsanak, ha szakember kell a biztonsági rendszerhez, hívják, ha bármit meg kell oldani, oldják meg, mindent nézzenek át, úgy számoljanak, hétfőn nyitunk. Erre ma éjszaka bezuhogtak a „jelentések". Komoly jelentések, darabszámig lemenően. Hangnemet kell váltani. Sokat tanulok a tévéből, a kereskedelemben is bejön a hadműveleti tájszótár. Itt a bizonyíték."

„Barbara-mail – kérdésekkel. Nekem. Engem kérdez. Miért engem? Miért nem hagy békén? Nem tisztáztátok a tényállást? Nem válaszolsz, ha kérdez? Én, szívem, töröltem a szerverről az ifjú kolleginát, felejtsük el, felejtsd el, ha eddig nem tetted volna."

*

„Nocsak, hát megvagy. Nem kérdezlek már a tegnapról, örülök, hogy négy óra harminc, és máris ébren vagy. Ezek szerint a megoldás ugyanaz, mint egy kisgyereknél, ha időben fekszel, időben kelsz."

„Szerintem ugyanazt leírta neked is Barbara, a szökevény, ám a nagymarosi hegyi házba hazavágyó ifjú írónő, amit nekem Virginia koronaállapotáról, a szaporodó hullákról, ugyanazokat a kérdéseket tette föl, mint neked, semmivel se többet.

„Ismételten felteszem a kérdést: *nem válaszolsz Barbara kérdéseire?* Azt tudom, hogy én válaszolok-e vagy sem, és ha nem, miért nem. Nem tudtam eddig, hogy te nem, illetve te sem."

„Megértelek, szívem."

„Megértem Barbarát is. Én volnék a nagy, megértő, harmincvégi nő."

„Úgy van, mindenkit megértek, amíg a birtokaimon kívül ügyeskednek, vagy amíg hivatalos útlevéllel jönnek-mennek a birtokon belül. A szökevényt viszont nyakon baszom, ha átbújik a lábam között, vagy lejárt mandátummal parádézik, mint Barbara."

„Nana, hülyeséget azért ne mondj. Nem te döntöttél. Hogyan dönthettél volna? Vártad, majdcsak kinő a gazból egy vidám tulipán, amire büszke lehetsz, közben engem se átugrani, se megkerülni nem tudtál, Gazsival együtt pedig reményed se volt. Ne hazudj magadnak. A hátad közepére nem kívántad már a nőt, én ne tudnám?"

„De egy férfi, egy igazi férfi nem fut el a feladat elől. Mit gondol, aki látja, igaz? Hihi!"

„Na, látod. Kapd be. Csak véget ér ez a kurva karantén, mielőtt belezöldülünk."

Győzelmi helyzet

„Végül, ha hinni lehet a híreknek, túléltük."

„Pedig jó volna, ha hinnél. Valakinek hinni kell ebben a nagy, kerek, ellenséges világban."

„Hogyne. Nevezd nyugodtan a pillanatnyi helyzetet egy sikersorozat állomásának, csakhogy a sikernek fokozatai vannak."

„Az ég áldjon, hülyeségekről beszélünk. Milyen sikerszéria, he? A tavasz leghidegebb reggele, ülök a konyhaasztalnál, térdig ér a zoknim, bundás papucs rajtam, csetelünk, hogy micsoda győzelem, te a családi védelem alatt álló szobádban, nyakig a karanténban, mélyebben nem is ülhetnél, Mara nem lazít a szabványon, hétszentség, hogy nem, abban biztosak lehetünk. A törvény nem könnyít a vonatkozó szabályokon, biztosan te is vacogsz, mert nyitva az ablak, én is vacogok, mert nyitva a konyhaablak, nem a paplanon igazítunk a közös ágyban, hogy ne menjen a hideg a hátadra, nem közelebb bújok, hogy felmelegedjek, felmelegedj, hanem csetelünk, baszki. Ha ez neked a sikerszéria egyik állomása, fura képzeteid vannak a sikerről.„

„Már bocsáss meg, de sikernek – a mai fagyos, ködös, vonatfüttyös reggelben, üvöltenek a túloldali vonatok, mint az oroszlánok – sorozatorgazmussal dúsított ébredést tudok elképzelni, amit te hegedülsz össze á-tól z-ig, bármilyen formában, bármit találsz ki, adom magam. Bármire kész vagyok. Csak ne én csináljam magamnak."

„Persze, szívem, hogyne. Nem is erről van szó. Hogyne örülnék, mert képes voltál elintézni, és még a nagyfiad is be merted vonni. Bátor tett, hősies cselekedet. Én a sikerértelmezés különféle orientációjáról beszélek. Mihez képest siker a siker."

„Tüsszögök a konyhában, szívem, a második kávét iszom, hogy

magamhoz térjek, közben olyasmiről írok, amiről nem akarok, csak kibukott, ha telefonon, rég leállítom magam, a cset csak terjed, terjeng, visszatér, sosincs vége. Nem akarok semmiféle problémát körbejárni, ha valamit körbe akarok kapni, az nem probléma, hanem tárgy, de nem nevezem meg, elég, ha elképzelem, úgy is súlyosabb, minthogy a levegőből megoldódjon finom angyali sugallatra."

„Lírai vagy ma. Ugyan miért ez a rettenetes líra? Tele a tököm a lírával. Ne erőltesd, nem téma. Gyorsan válaszolok a boltosaimnak, egyesével, személyre szabottan, és kezdődik a nap, holnapután reggel átbukunk a régi vágányba, kevesebb idő jut azon agyalni, hogyan lehetne másképpen megszervezni a közös ébredések gyakoriságát."

„És ha nem zavar, megjegyzem, él itt egy kisfiú, igen, a Gazsi, talán emlékszel, aki minden reggel keresi a nyomaidat. Már nem kérdez rá, de látom. Mondhatnám a vírust, de már én magam is unom, hogy indokot találjak."

„Azta szentszar! Ezt mondtad? Tényleg ezt volt képed? »Ha az ember nem rángatja ki állandóan az alsó fiókot, nem idegesíti, mi van benne.« Szép. Nincs kirángatva állandóan, nem rángatod este-reggel, pedig már éppen ideje volna, de nincs kihúzva, visszatolva. Az ziher."

„Jaj, szívem, a mi közös pályafutásunk a túlélők nagy vágtája katasztrófahelyzettől katasztrófahelyzetig. Gazsit is beleértve, Gazsi elkészültét, a tudományos előkészületeket, a vizsgálatokat, a félelmeidet. Meg azt, hogy amikor bárhol, bármit túléltünk, ott rom maradt rom hátán, félkész történetek, roncsok, félhullák, Barbarádat beleértve, a volt kalandférjemet beleértve. Jut eszembe, válaszolj Barbarának, engem hagyjon békén, ne kelljen letiltanom."

Könyvjelző

„Anyám felkel, elfoglalja a központi asszonyi bázist, kiutasít a konyhából, azt mondja, épp eleget pöcsölhetek otthon a konyhában, hogy Gaskót ellássam, tartsak szünetet. Ebédet készít apámnak a málnabirtokra, az örök menü, pörkölt sok szafttal, nokedli, rántott hús minden nélkül, uborkával, kenyérrel. Mindig ez, sose más. Ha más, apám felhúzza a szemöldökét, te meg mit flancolsz? Nem láttam az öreget harmadik hete, csak képernyőről."

„Most elmegyek. Lehet, csak este jövök, miután a málnabirtokról haza."

„Ohohó! Leemelek egy testes, fehér könyvet (emlékkönyv) a lányszoba

polcáról, és mit nem találok benne, mi csusszan ki a könyvből? Na?”

„Nem válaszolsz. Ne is. Tíz év előtti ajándék, apró könyvjelző fehér gyöngyökkel. Azt mondtad, vegyem aranynak, mert sose ajándékozol, nem jársz boltokba, csak és kizárólag miattam zarándokoltál le a városba, a Lábas-házba, hogy vegyél nekem valami értelmetlen, drága dolgot. Könyvjelzőt sikerül a hozzá tartozó emlékkönyvvel. Annak tekintem, aminek mondod, aranynak. Boldog vagyok a könyvjelződdel, boldog voltam. Most is boldog vagyok.”

„Mondom: boldog. Amit kérdezel más irány, fontos, de más, te legyél óvatos, engem nem érdekel, láthatod, végiggondolom, mindig részleteiben végiggondolom, kicselezem, átférek a legkisebb résen, amíg van miért, kiért, most van, nagyon is. A vírusos, átfertőzött ország romhalmaza fölött lebeg egy arany könyvjelző.”

***